

Sverre Bøe

På vegne av Kristus – Misjon i Bibelen

Fredericia: © Kolon 2021. 355 sider.
DKK 249,95. ISBN 9788787737937.

Af stud.theol. Michael Højgaard, DBI/KU,
michaelhoejgaard@gmail.com

Intro

Sverre Bøes ”På vegne av Kristus” er en bibelteologi om mission. Fra 1 Mosebog til Johannes Åbenbaringen gennemgår den missionsmotiver. Dermed kommer bogen godt rundt om emnet. Jeg oplever det som en berigelse til bogen, at forfatteren kender til missionsarbejdet fra sin barndom, og nu arbejder han som ”misjo-nokså-nær”, når han underviser bl.a. kommende missionærer (Bøe 2021, forord).

Jeg vil i denne bogomtale forholde mig til de emner, som Bøe fremhæver som det særlige i sin bog, og som han finder mangelfuldt i andet missiologisk litteratur. Det handler om profeternes domsord over nationerne (kap. 2.6) og en diskussion om, hvorvidt Paulus opfordrer menighederne til at tage del i mission i sine menighedsbreve (kap. 5.5) (Bøe 2021, 23). Derefter vil jeg fremhæve lidt af det, som jeg tager med mig fra bogen.

Profeternes folkeorakler

Afsnittet handler om, hvordan Israels Gud taler til folkeslagene. Det gør Gud hovedsageligt i domsord. Bøe peger på forskellige grunde til, at Gud taler til folkeslagene. For det første er han alles skaber. Denne pointe fylder ikke særlig meget i folkeoraklerne. For det andet taler Gud folkeslagene med anklage og dom på trods af, at de ikke kender ham. Han bemærker også, at de ikke anklages for at tilbede deres egne guder, men alene det, at de ikke tilbeder ham. Som det tredje skriver han, at Guds dom vil ramme israelitterne på lige fod med folkeslagene, hvis de er ulydige. Gud gør altså ikke forskel på Israel og nationerne; han behandler dem ens. Selvom Gud har udvalgt Israel, så er Gud ikke ligeglad med folkeslagene på trods af, at domsordene til folkene fylder mindst 98 %. Det betyder samtidig, at tekster om håb for folkeslagene fylder meget lidt. Som det fjerde vil jeg fremhæve Bøes pointe om, at Gud på den ene side straffer nationerne for deres overtrædelser og på den anden side begræder sin egen dom, som man fx ser i Jer 48,32.36 (Bøe 2021, 73–80). Dette afsnit i bogen får fremhævet, hvordan profeternes folkeorakler primært omhandler domsord, men på den anden side få steder viser glimt af håb for nationerne. Nationerne er ikke glemt af Gud, men det omhandler primært dom.

Opfordrer Paulus til menighedernes medvirken i mission?

Afsnittet handler om en overraskende ”mangel” i Paulus’ menighedsbreve. Det lader til, at Paulus ikke opfordrer menigheder til at tage del og igangsætte et stort missionsarbejdet med udsendelser af missionærer. På samme tid kan man læse, at det ikke kun var Paulus og apostlene, som evangeliserede og vidnede for ikke-kristne. Rent økonomisk er det kun et mindretal, der har haft råd til at rejse rundt på langfart, selvom vilkårene i Romerriget har været gunstige. Derfor er Paulus et eksempel på noget ganske særligt med sine rejser rundt i Middelhavsområdet. En af grundene til, at menighederne måske ikke opfordres til at udsende missionærer til fjernere egne kan skyldes, at der har været en stor missionsmark lige i deres nærområde, i deres by, i deres hus. Det har meget sandsynligt været nemt for naboer og familien o.l. at se, at en person er blevet kristen, og det har skabt rum for samtaler og evangelisation lokalt. På denne måde gør Paulus heller ikke missionen til en opgave for de få, som andre helt kan undsige sig, men alle inddrages i kirkens kald (Bøe 2021, 272-280).

Mine understregninger

Paulus skriver flere steder, at han efter sin omvendelse oplever at have en gæld overfor ikke-kristne. Selvom Paulus har fået tilgivet sin gæld af Gud ved Jesu blod, er der opstået der en ny gæld. Den retter til en hel ny part, nemlig hans medmennesker, der ikke har fået del i troens gave endnu (Bøe 2021, 263–65). Denne iagttagelse var for mig en god påmindelse om, at troen ikke skal holdes for mig selv, men flere må høre evangeliet og få del i frelsen.

Selv er jeg ret glad for bibelteologi og med sin bog fik Bøe korrigeret lidt på tanken om én missionstanke i GT. Derimod lader det til i højere grad at være en mere mangfoldig beskrivelse af mission i GT, men det betyder ifølge Bøe ikke, at budskabet er selvmodsigende, men derimod et udtryk for rige variationer, der kommer også kommer til udtryk i forskellige genrer (Bøe 2021, 18). Det synes jeg, at han i bogen får vist meget godt, og det skærper fremadrettet læsningen af de ”missionale” tekster i GT. Der gælder også tekster, som sjældent inddrages i samtalen om mission jf. ovenstående pointe fra Bøe.

Sverre Bøe har skrevet en god bog, som tager læseren godt igennem oplagte og oversete passager i samtale om missiologi. Den er bestemt anbefalelsesværdig, både til forkyndelse og missional tjeneste i kirkeligt arbejde i indland og udland. Det kan jo være, at du får samme kærlighed til alle mennesker, som Gud viser os i Bibelen.